

AKATALPA

Kasım 2005 - Sayı 71

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

İki Metin

NE GELİR ELİMİZDEN İNSAN OLMAKTAN BAŞKA

Ramis DARA

Ölümün olduğu dünyada iyi olmaktan başka yapacak neyimiz vardır. İyi olmak, iki anlamda; biri sağlıklı olmaksız, ikincisi günün Türkiye kent yaşamının içini iyice boşalttığı iyi olmak, başkalarıyla ilişkilerimiz bağlamında.

Bu ikinci anlamdaki iyiliğin de bir tek tanımı vardır. Bireylik ve özgürlük korunarak paylaşım. Yalnız ve özgür biriktirilen üretilenlerin yalnız ve özgür biriktiren ve üreten başkalarıyla paylaşımı. Ortak insanlık konumunun ortaya getirilmesi.

Aslında bütün birlikteliklerin temelinde bu vardır. Alırsınız, verirsiniz, zenginleşirsiniz. Alırken ve verirken hesap tutulmaz; biri bin verir, biri belki bir; ve bu bir yeterlidir...

Ama bir yoksa, olmaz!

BÖYLE BİR DİL

Gao XINGJIAN

Böyle bir dili nasıl bulmalı, saf, berrak, ahenkli, akıcı, ezgiden daha okşayıcı bir dil, biçimbilimin ve sözdiziminin koyduğu sınırların ötesine geçmiş, özne ile nesne arasında ayırım yapmayan, mantıktan kurtulmuş, sürekli gelişen bir dil, imgelerden ve eğretilmelerden, çağrışımlardan ve simgelerden yardım beklemeyen... Böyle bir dili nasıl bulmalı? Hayatın acılarını ve ölüm korkusunu anlatan bir dili, kederleri ve sevinçleri, yalnızlığı ve avuntuyu, şaşkınlığı ve bekleyişi, tereddüdü ve kararlılığı, güçsüzlüğü ve cesareti, kıskançlığı ve pişmanlığı, dinginliği, sabırsızlığı ve özgüveni, cömertliği ve çekingenliği, iyiliği ve nefreti, merhameti ve yılgınlığı, umursamazlığı ve huzuru, çirkinliği ve kötülüğü, soyluluğu

Tahir ABACI

YÜZ KÜÇÜK ŞİİR'DEN

SABA

Sabah çözüm leşleriyle gelir
Çeltik ekimi ötelenir, adresler tanelenir
Sonuç çıkmaz sınır görüşmelerinden
Kapıya dayanır narpuzuyla yayla

Ey genzi bastırılmış sabah
Maşetlere çekersin gece konuşulanların tersini
Kör tarafına gelir yine çağrı ateşleri

BUĞDAY

Önü kesilmiş anı nereye taşar
Yol verilmiş arzu
Şarkıların açtığı kesiği dağlayarak

Valizi omuzlarken akla neden düşer
Valizi omuzlarken akla düşmemesi gereken

Çimlenmeye hakkın yok
Ekmek olmaya ayrılmış buğday

ve acımasızlığı, vahşeti ve şefkati, coşkuyu ve soğukluğu, duygusuzluğu, içtenliği ve patavatsızlığı, övünmeyi ve açgözlülüğü, küçümsemeyi ve saygıyı, kendini beğenmişliği ve kuşkuyu, alçakgönüllülüğü ve kibri, inadi ve küskünlüğü, acıyı ve utancı, kuşkuyu ve hayreti ve bıkkınlığı ve ruhun yorgunluğunu ve büyük uyanışı ve sürüp giden anlayışsızlığı, her zaman, hep, hâlâ süren anlayışsızlığı ve bütün bunlar yüzünden alıp başını gitmeyi bir gün. (Çev.: Gülseren Devrim)

Tahir Abacı, Ramis Dara, Özlem Tezcan Dertsiz, Melih Elal, Gültekin Emre, Hayriye Ersöz, Yusuf Erten, Hakkı Engin Giderer, Metin Güven, Bülent Keçeli, Mehmet Sadık Kırımlı, Ayşe Nalan, Ahmet Özbek, Şükrü Sever, Celal Soyacan, Serdar Ünver, Gao Xingjian, Sadık Yaşar.

Hayat ölümü güzelleştiren şairlerle güzel...
4 Ekim'de Azer Yaran, 11 Ekim'de Attilâ İlhan...
'YENİ DERGİ' VE MEMET FUAT

Melih ELAL

Edebiyat dergiciliğinin önde gelen adları kimler denildiğinde Yaşar Nabi Nayır (*Varlık*), Hüsamettin Bozok (*Yeditepe*), Salim Şengil (*Dost*), Memet Fuat hemen aklımıza gelenlerdir. Memet Fuat deyince de *Yeni Dergi*, *Yazko Edebiyat*, *Adam Sanat*... Memet Fuat, yayımladığı bu dergilerle dergicilikte ilkelerin ve bir dergide biçimin ne kadar önemli olduğunu öğretmiştir bizlere...

Yeni Dergi, Memet Fuat'ın yönetiminde Ekim 1964 ile Mayıs 1975 tarihleri arasında 128 sayı yayımlanır. Derginin sahibi, de Yayınevi adına Metin Yasavul (126-128. sayılarda Prayende Altınoğlu)'dur. İlk sayıda derginin çıkış amacını "*Yeni Dergi*, her şeyden önce, başka dillerdeki sanat olaylarını, düşünce tartışmalarını dilimize aktarmak amacını güdecek" biçiminde açıklar Memet Fuat. Bu doğrultuda; a) Sanat sorunlarını içeren tartışma yaratacak nitelikte yazılara yer verileceğini, b) Toplu çalışmaların ürünü özel sayılar düzenleneceğini, c) Dergide gelen yazılara değil, tam tersine seçilmiş konularda görevlendirilmiş yazarların yazılarına yer verileceğini, d) Bu konularda bilim insanlarından yardım beklendiğini duyurur. On bir yıl boyunca *Yeni Dergi*, bu sıralananlardan sapmaksızın, gerektiğinde kimi geliştirmeler yaparak yayımını sürdürür.

Yeni Dergi, 1964-1968 arasında, daha çok düşünce ve sanat incelemelerini, tartışmalarını içeren çeviri yazılara yer verdiği için, bir çeviri dergisi niteliğindedir. Erdal Doğan, derginin bu dönemini "1964'ten 1967'ye kadar, sayfalarında yabancı dillerden çevirdiği çeşitli sanatsal ve düşünsel tartışmaları, incelemeleri yayımlayarak okuru besler. Başka ülkelerde gerçekleşen düşünsel olaylarla kendi coğrafyası arasında bir 'köprü' görevini üstlenir. Derginin her sayısı birbirinden önemli çevirilerle, sanatsal tartışmalara konu olurken, dönemin yayımlanmakta olan diğer dergilerinden de farklı bir konuma sahip olur." diye değerlendirir. (*Edebiyatımızda Dergiler*, Bağlam Yay. İst. 1997, s. 80) Bu dönemde Jean Paul Sartre, Bertrand Russell, Guillaume Apollinaire, Claude Simon, Ignazio Silone, Jean Vilar, Ernest Fischer, Christopher Caudwell gibi önemli düşün ve sanat insanlarının incelemelerine ve tartışma yaratmış yazılarının çevirilerine yer verilir. 8. sayıdan başlayarak her üç ayda bir özel sayılar yayımlanır. Bunlar Bilinç Akımı (Haz. Murat Belge, S. 8, Mayıs 1965), Franz Kafka (Haz. Kâmuran Şipal, S. 11, Ağustos 1965), Yeni Roman (Haz. Ferit Edgü, S. 14, Kasım 1965), Federico Garcia Lorca (Haz. Cevat Çapan, S. 17, Şubat 1966), Düşünce Özgürlüğü (Haz. Memet Fuat, S. 20, Mayıs 1966), Masal ve Edebiyat (Haz. Tahir Alangu, S. 23, Ağustos 1966), Afrika Şiiri (Haz. Gürkal Aylan, S. 26 Kasım 1966), Nâzım Hikmet'in Suçsuzluğu (Haz. Memet Fuat, S. 29, Şubat 1967), Çağdaş Çin Şiiri (Haz. Gürkal Aylan, S. 32, Mayıs 1967), Nâzım Hikmet'in Mektupları (Haz. Memet Fuat, S. 35, Ağustos 1967), William Faulkner (Haz. Murat Belge, S. 38, Kasım 1967), İntihar (Haz. Ece Ayhan, S. 41, Şubat 1968), Marxçı Eleştiri (Haz. Ferit Edgü, S. 44, Mayıs 1968), Maksim Gorki (Haz. Memet Fuat, S. 47, Ağustos 1968), Küba Edebiyatı (Haz. Memet Fuat, S. 50, Kasım 1968) özel sayılarıdır. 48 sayfalık dergi, bu özel sayılarda sayfa sayısını artırır.

1969-1975 arasıysa; daha çok Türk edebiyatının öne çıkan hemen hemen tüm yazarlarının ve yapıtlarının incelenip irdelendiği yazıların yayımlandığı, o günün yazarlarının şiir, öykü, deneme gibi ürünlerinin ağır bastığı bir dönemdir. Oktay Rifat, İlhan Berk, Edip Cansever, Turgut Uyar, Behçet Necatigil, Ece Ayhan, Melih Cevdet Anday, Ülkü Tamer, Metin Eloğlu gibi şairler şiirleriyle; Selim İleri, Tomris Uyar, Şükran Kurdakul, İzzet Yasar, Fakir Baykurt, Hulki Aktunç, Nazlı Eray gibi yazarlar öyküleriyle dergi sayfalarında görünürler. 50. sayıdan sonra özel sayılara son verilir. Bundan böyle kapakta her sayıda önem verilen, vurgulanmak istenen yazı, çerçeve içinde duyurulur. Hikâyede Yoğunluk (T. Uyar), Halikarnas Balıkcısı Üstüne (Mehmet H. Doğan), Tanpınar'ın Huzur Romanı (F. Naci), Edebiyatta Varlıklı Zümreler (S. İleri) gibi...

Yeni Dergi, 16,5 x 24 cm boyutlarında karton kapaklı, gazete kâğıdına basılı bir dergidir. Derginin adı büyük harflerle kırmızı renkli olarak kapağın üst kısmında yer alır. Onun üzerindeyse solda yıl, ortada tarih, sağda sayı verilir. Başlığın altında "Aylık Sanat Dergisi" ibaresi, onun altında da dergide yer alan yazılar belirtilir ve

alta doğru da kırmızı çerçeve içinde, o sayı için dikkat çekilmek istenen yazı duyurulur. Kapağın en altında sağda yayınevinin adı, ortada logosu, solda derginin fiyatı yer alır. Ön ve arka kapağı açtığımızda, sayfa numarası verilmeyen renkli sayfalara karşılaşırsınız. Burada reklamlar ve derginin duyuruları yer alır. Memet Fuat, derginin içeriği ile ilgili duyuru ve değerlendirmelerini burada verir. 99. sayıya (Aralık 1972) gelindiğinde "İlk sayımız Ekim 1964'te yayımlanmıştı. Önceleri her derginin sayfa numaraları ayrıydı. Dokuz sayı böyle sürdü. Temmuz 1965'ten sonra ise 6 sayıyı bir cilt kabul ederek sayfa numaraların da devam ettirmeye başladık" diyerek, bu sayıdan sonra tekrar ilk altı sayıdaki düzene dönüleceğini ve renkli sayfaların kaldırılarak bunun yerine bir forma eklenerek derginin 64 sayfaya çıkarılacağını duyurur. Dergi 50. sayıya kadar özel sayıların dışında 48 sayfa olarak yayımlanır. 50. sayıdan sonrasına içeriğe göre belirlenir sayfa sayısı. 64. sayıdan sonra tekrar 48 sayfaya döndürülür.

Derginin değişmeyen bir yapısı vardır ve bu titizlikle korunur. Eğer bir değişiklik yapılacaksa bu okura hemen duyurulur. İlk sayfalarda şiirler, ardından öyküler, daha sonra da inceleme, araştırma, eleştiri ve kitap tanıtma yazıları gelir. 100. sayıdan başlayarak, ki 99. sayı bu değişiklik de duyurulmuştur, şiirler ve öyküler diğer yazıların arasına serpiştirilir. Serpiştirilme sırasında ürünler, yazarının edebiyat yaşantısındaki kademine göre sıralanır. Her sayıda edebiyatın dışında diğer sanat alanlarına da yer verilir. Örneğin Atillâ Dorsay, Hilmi Etikan sinema; Gürkal Aylan, Yaşar İksavaş, Mahir Şaul tiyatro; Kaya Özsezgin, Sezer Tansuğ resim üzerine yazarlar. M. Fuat 99. sayıdan sonra değerlendirme yazılarını bırakır; ama 104. sayıdan başlayarak başka dergilerde yayımlanan kimi yazıları tartışan, değerlendiren yazılar yazmaya başlar "Dergilerde" başlığı altında... *Yeni Dergi*'nin en istikrarlı şairi İlhan Berk, yazıyorsa Selim İleri'dir.

Değinmeden geçemeyeceğim, dergi sayfaları arasında kalan iki konu daha var. 108. sayıda Mehmet Doğan, ki bu sayıya kadar bu imzayı kullanır, "Güncel ve Dedikodu" adlı, o günün edebiyat ortamıyla ilgili bir yazı yayımlar. Yazının sonundaysa "Bugüne dek 'yalnızca' *Yeni Dergi*, *Dost*, *Yeni Ufuklar*, *Papirüs* gibi dergilerde Mehmet Doğan imzasıyla yazdığım yazıları, birtakım rastlantı benzerlikleri önlemek amacıyla, bundan böyle Mehmet H. Doğan adıyla sürdürüleceğimi duyururum." diyerek, imzasını değiştirdiğini duyurur. Böylece daha çok dini göndermeleri bol yazılar yazan diğer Mehmet Doğan'la karıştırılmayı önlemiş olur. Değineceğim ikinci konuya Ahmet İnam'ın Türk Şiirinde Mistik Yönelimler (S. 111, Aralık 1973) adlı yazısı. Otuz yıl öncesinden, günümüz şiirindeki mistik öğelere ışık tutucu nitelikte...

Mayıs 1975'e gelindiğinde, yolun da sonuna gelinmiştir. Bunun ilk belirtisi 126. sayıda gerçekleşen sahip değişikliği olsa gerek. Memet Fuat, o hiç elden bırakmadığı sorumluluk bilincine sahip tavrıyla okurunu bilgilendirir: "Elinizdeki sayıyla, *Yeni Dergi*'nin, bugünkü biçimi, bugünkü boyutları içinde, on yıldan fazla bir süredir yapmakta olduğu yayın sona eriyor. Olayların gelişmesi başka türlü davranmamızı gerektirmese, Ekim 1975'e kadar sürecek bir aradan sonra, *Yeni Dergi*'yi, daha küçük boyutlu, ama daha çok sayfalı, kalın bir eleştiri dergisi olarak, dört ayda bir yayımlamaya başlayacağız." der. Ama olaylar başka tür gelişmiş olmalı ki arkası getirilemez, bu tasarı gerçekleştirilemez.

Yeni Dergi, yayımına son verir ama, önemli bir işlevi de yerine getirir. Biçime önem veren, hiç dizgi hatası yapmamaya özen gösteren bir dergicilik anlayışını da yerleştirir. Yayımlandığı 128 sayı boyunca niteliksiz hiçbir şiir, öykü ve değerlendirme, inceleme, araştırma yazısına yer vermez. Günümüzde de böyle dergiler var olabilecek mi acaba!?

Ramis Dara, 4 Ekim'de annesini yitirdi; sevgili annemizin, doğduğu topraklar olan Manisa-Salihli'nin Kurttutan köyünde kermes meşelerinin yanı başında ışıklar içinde yatmasını diliyoruz.

Akatalpa

Celal SOYCAN

REQUEM

1. teni koruyan evrensel izlerde
özetlenir dünyanın sencilliği
yüz aradan çekilse her şey kalır
-henüz çizilmemiş bir boşluk kalır

balıklara tarla açılır- bakımsız
denizde bir avuç yön bilgisi
korku eğitilir: tanrının pusulası
sessizlik- ipek bağlı kerteriz
bakışır başladığı sularla

2. tek durma noktası boşlukmuş;
sefil dublör! sahne doldurmaz
oluşunu ruhların- gir ve çık
giyindiğin sesler sarkarken omzundan

ışığın cama tutunması kadar yalın
bir yakınlık korkusu: kimden başlar
nerde sürer uluyan bahçeler- saklı
durur aynasında tutuşan kuşlar...

ilk cesette mona lisa gülüşü

Hayriye ERSÖZ

SİZİN SAYILARINIZ BENİM KELİMELERİM VARDI

Sizin sayılarınız vardı ya benim kelimelerim
Hep erken doğardı ağzımda tutamazdım
Sevgileriniz naftalin kokardı beklemekten
Ah göllerin balçıkları yuttu, beni sizin gözleriniz
Sazlık.

Sizin sokağımız vardı ya ben boğuldum
Zaten çok dardılar ya da ben hep kalabalık
Evleriniz lambalı çıplak durulmaz
Ah bin çıkarlı sokaklarınızda her an kurban ve ziyan
Yazık.

Sizin iblisiniz bile eğitilmiş dans etmeyi bilen aslanım
Yürü be koçum, "kim tutar beni"ydiniz ya da lades neşesi
Size yakıştı aferinler sizin, üstelik bir şehir kadar
çoktunuz
Ah soysuz kahramanlıklarınızda onca kül ve yara
Dağınık.

Sizin hikâyeniz upuzun ve korunaklı sabah ayazında
Pusuya eğimli düşlerinizde şehvetli diş izleri
Sizsiniz özel ve mülkiyet, gerisi gürültüsünde uykusuz
Ah benim eskilerim tozlu belki de gördüğüm ayna
Kırık.

Özlem TEZCAN DERTSİZ

GAM

si

si-lahtı kırık bir düştün çıkıp bana saplandı
siyahtı, yaz ağacımın onlarca dalı yandı

açılrsa yazlık sinemalar belki dinerdi
akşam haberlerini izleyen lodosun öfke-si

Şükrü SEVER

GEÇMİŞ

I.

Upuzun bir gündü, usulca
çıkardın üstünü: kısacık bir gündü

klakson sesleriyle egzoz dumanlarının
ucuzundan şarkılarla telefon kabinlerinin
her zamanki karmaşasında gazetecinin
sağ tarafta hiç kimsenin bakmadığı
'park yapılmaz' levhasının...
tül den ve perdeden, kapalı pencerelerden
sızıverdi saçlarına, sanki hiç yaşanmamış
hiç yaşamayacakmış gibi karanfilleri
koklayıp koklayıp da orada, plastik
bir kaba terk eden, ıpslak bir ağustostu;
çarşaf ları terleten.

Yine öyle usulca saçlarından, tül den
orada bir iki sandalyenin, sobanın
hiç bitmeyecek hevesinden...

Kısacık bir gündü, hani
çoktandır gelmeyen. Kalsa
takılıp kalsa pencerelerden.

II.

Yatağın kenarına ilişmiş in de akşamın
kızılığ ı var ellerinde, yüzünde
sanki ben buradayım der gibi, ama çok
çok alçak sesle söyler gibi bir gülümseyiş
ellerin yatağın baş ucuna uzanmış;
siyah beyaz bir mutluluğ u, bırakıp
bırakıp da yakalamak isteyiş, belki
(sonsuz çekiminde o düş yataklarının)
biraz zamanı yakalamak isteyiş...

Geçmiş mi? Bakıp bakıp da ağlayasım gelir.

ŞİİR VE İKLİM (9)

Yusuf ERTEN

“Üflese suretine Tanrı,
yine o şiiri ben yazamam;
varlık ışığıyla önce aydınlanmalı,
toprak yazacaktır, yazacak.”
Azer Yaran (1949-2005)

Aşka ve yalnızlığa kendince bir tanım getirebilmiş şairlerin sayısı oldukça azdır. Şiirimize aykırı bir sokaktan, neon ışıkları altında, ağzında başlanmamış kadın isimleriyle giren bir şairdi Attilâ İlhan... Geleneksel olanla modern olan arasında kendine has bir üslubu başkalarını da etkileyecek ölçüde sağlamaştıran İlhan, ne kadar karşı çıkarsa çıksın İkinci Yeni yöneliminin oluşmasına bilerek-bilmeyerek katkı sunmuştur. 1954 yılında ilk baskısı yapılan *Sisler Bulvarı*'nda bu durumu örnekleyecek onlarca mısra var.

Ben, Attilâ İlhan adını duyunca “neon” sözcüğünü hatırlarım. Sonra “...müjgan, suna su, zeynep, cinayet, sultan-ı yegâh, mâhur, İstanbul”... Türk şiirinde “ben” zamirini bu derece yoğun kullanan bir başka şair bulmak oldukça zordur. ‘Ben Sana Mecburum’ adlı şiirinin dördüncü bendinin ilk iki mısraına bakalım: “*fatih'te yoksul bir gramofon çalıyor / eski zamanlardan bir cuma çalıyor*”... bu dizelerdeki “fatih, yoksul, eski, cuma” sözcüklerinin ortaklaşa taşıdığı görüntüler ve çağrışımlar var... Fatih semti, eski ve yoksul olmasının yanında dindar bir semttir de. Peki buradaki “cuma” kutsal bir motif olarak okunabilir mi? “Cuma” adında bir “makam” olduğunu bilmeyenler tarafından elbette okunabilir. Attilâ İlhan'la genç ozanlar üzerine yapılan bir söyleşiden (*Yusufçuk*, 1 Kasım 1979) bir bölüm okuyalım: “*Genç Türk ozanlarının en büyük talihsizliği sizce nedir? –Coşkularının akıllarını bastırması. Kimisi içerik yönünden, kimisi biçim yönünden coşkulu. Santıyorlar ki, ağırlığı bu coşkuya verilerse ortaya hoş bir şiir çıkar. Yanılıyorlar. Şiir heyecanla aklın dengesini içerir. Heyecan, duygusal düzeydeki izlenimleri yoğunlaştırırsa, akıl bilgi düzeyindeki verileri şiire katar. Böylece ortaya nesnel gerçeğin öznal estetik bileşimi çıkmış olur. Çocuklar, işin bilgi yanını kaytarıyor. Daha doğrusu benzemeye özendikleri ustalardan kopya çekiyorlar. (...) Öyle genç ozanlar tanıdım ki, on dokuz yaşında Marx'ı, Engels'i okumuş, Bayburtlu Zihni'yi bilmez.*”

Attilâ İlhan'ın yukarıda bahsettiği sorunlar o dönem için 1960'larda doğanları muhatap olsa da günümüz içerisinden bakınca bu muhataplara onlarca kişinin eklenebileceği açıkça görülüyor. Batılı referanslara yaslanmayı hüner edinmiş ve fakat kendi şiir tarihinden bihaber gençlerle dolu edebiyat ortamı. “Benzemeye özendikleri ustalardan kopya çekenler”i sıralayacak olursak birkaç sayfalık listeye varmamız işten bile değil. Peki Attilâ İlhan'ın etkisinde kalan, onun üslup özelliklerinden yararlanan gençler yok mu? Size birazdan geçen ayın dergilerinden bahsedecektim; yeri geldiği için şimdi söz açayım: *Edebiyat Koop* / mevsimlik edebiyat dergisi (Sayı 3, Sonbahar 2005), gayet şık bir tasarımla sarmalanmış dergide Ahmet Necdet'le yapılmış güzel bir söyleşi de yer alıyor. Derginin sahibi İlyas Orak'ın “Cemalist” adlı uzun bir şiirinden birkaç dize okuyalım: “*apoleteriniz vardı radyo haberleriniz / moderndi postumuzu delen silahlarınız*” dedikten sonra siz de “ne güzel komşumuzdun sen fahiye abla” demesini bekliyorsunuz değil mi?! Şiirin başka bir yerine bakalım: “*gizli gizli bildirdim ne çok sevdiğini beni*”... belki de şair şöyle demek istiyor: “*beni sevmiyordun bildirdim / bir sevdiğin vardı duyurdum*” Bu iki dize A. İlhan'ın “Üçüncü Şahsın Şiiri”nden... İlhan, bu şiirinde sevdiği kadının başkasıyla olmasından duyduğu

acıyı anlatırken bir yandan da sevgilisinin birlikte olduğu “oğlan”, çizdiği fiziki portrelerle alçaltır. “*çöp gibi bir oğlan ipince / hayırsızın biriydi fikrimce*” yahut “*güldü mü cenazeye benzerdi*” Bu “yedirememe” durumu Nâzım'da da var: “*o mavi gözlü bir devdi / minnacık bir kadını sevdi*” dizeleriyle devam eden şiiri bilirsinizdir. Tekrar dergiye dönelim ve Ahmet Necdet'e kulak verelim: “*Bence günümüz şairleri için şöyle diyebiliriz: Eleştirmensiz Genç Kuşak. Onların ürünlerini değerlendirecek, yol gösterecek eleştirmen adayları nerede?*”

Bir ülkede çıkan dergilerde binlerce şiire yer verilirse eleştirmenler bu yığınla nasıl baş edebilir! Belki de durum böyle olduğu için eli kaleme yatkın üç beş edip kendine yakın bulduğu, bu gürültü içerisinde seslerinin duyulmasını istediği dostlarından bahsetmekten başka çıkar yol bulamıyor! Karşılıklı iltifat ve tebrik yazıları belki de bu yüzden...

Ustalarından sadece şiir bağlamında kopya çekenlerden daha tehlikelileri; dünya görüşlerini de hiçbir emek vermeden devralanlardır. Kirve ile sünnet elbisesi içerisindeki çocuğun törensel ilişkisini ele veren bu silsileden geçmek zorunda olanlar, özgün olabilmek bir tarafa, insan olarak ne kadar “kendisi” kalabilir. İradenizi devredin; intihar tebensümleri içerisinde bir şair yaratsınlar sizden... Marş ve bayrak siparişi alan dükkânlardaki rutubet kokusunu taşıyor şiir ortamımız. Buradan çıksa çıksa zavallılık, dalkavukluk, pejmürdelik çıkar...

A. İlhan, yukarıdaki söyleşinin sonunda şunları söyler: “*Oysa, başka ozanların getirdikleri ya da kurdukları imge sistemleriyle onların yazdıkları şiirlerin yeni kopyalarını üretenleri yetişkin ozan saymak yanlış olmalıdır.*” Bu saptamadan hareketle kaç şair kalır elimizde. Attilâ İlhan'ın, Edip Cansever'in, Ece Ayhan'ın, Cemal Süreya'nın etkisinde şiire başlayıp bu şairlerden tamamiyle kopabilmiş kaç şair sayılabilir?

“Popüler Kültür” üst başlığıyla on sayıdır çıkmakta olan *Esmer* adlı derginin son sayısında memleketin tanınmış birçok ismi var. A. Telli'den Y. Erdoğan'a; Pelin Batu'dan Cezmi Ersöz'e, Arif Damar'dan Ali Nesin'e, H. Alemdar'dan K. Varol'a... tam bir karnaval... Müslüm Yücel'in “Akademisyenler ve Kürtler” adlı -önemsenmesi gereken- yazısından bir bölüm okuyalım: “*Kürt yazarı ise yoksuldu, dil öğrenmez, kütüphaneyi sevmez. Yabancı bir yazardan yaptığı bir alıntı ile kendini güçlü hisseder. Hisleri ile yazar ve tarihi tahrif etmekten ileri gitmez. Bu yüzden ya dünyanın yarısının Kürtlerin soyundan geldiğini söyleyerek Kürt'ü yalnızlaştırır ya da Kürtleri dünyadan tecrit eder.*”

Dergide Ahmet Erhan'ın -onuncu sayfanın dibinde ikiye katlanarak boğulmuş- 13 dizelik “Çöl” adlı bir şiiri var. Şöyle başlıyor şiir: “*Yağmur oldum, paranoyak oldum / Canım sıkıldı, bir votka içtim*”... Ahmet Erhan'dan bu dizeleri okumak insanı şiir adına kötümser kılıyor; bence Ahmet Erhan'dan zorla sökülüp alınmış dizeler bunlar.. Ve yine bence, çok sayıda iyi şiire imza atmış bir şair kendi dünyasında dinlenmeye bırakılmış olsaydı bu dizelerin yayımlanmasına izin vermezdi.

Esmer dergisi bir isimler geçidine önem veriyor; yazının ve şiirin geçip geçmemesi de önemli olmalı. Geçenlerde bir yerde “edebiyat magazinleşiyor” diyen Cezmi Ersöz'ün şiirine buyuralım, şiir şöyle başlıyor: “*Sen en büyük ihaneti kendine yaptın / tutun kendini sevdiğin*” İnsanın, seni sevmek zorunda mı kardeşim, diyesi geliyor. “Diyesi” ne güzel bir kız ismi olur! Böyle olunca edebiyat sevCezmi'nin dediği gibi magazinleşir tabii.

Orhan Pamuk, Nobel ödülü açıklandıktan bir iki gün sonra (neden ödülün bir gün önce değil!) öldürülen 30 bin insanın içerisine Türk askerlerini de yerleştirme ihtiyacı duydu... Geçenlerde Alain Bosquet imzalı “Söyle Alain” (Cem Yayınevi, Çev.: Ö. İnce, 1989) adlı kitabın girişindeki Yaşar Kemal'e ait

yazıyı tekrar okudum. Bosquet, dünya edebiyatının saygın şiir ve roman ödülleriyle takdir edilmiş bir isim. Aklıma tuhaf ve gereksiz şeyler geliyor: Nobel ödülleri hangi ülkede düzenleniyor, Bosquet nereli? Türk romanının büyük ustası Yaşar Kemal bugüne dek şiir üzerine kaç yazı yazdı vs. vs...

İyi şeyler olmuyor mu? Nadir de olsa elbet oluyor: *Öteki-siz*'in ekim-kasım-aralık sayısında Kıbrıs Edebiyatı ele alınmış... İki kesimden tanınmış şairlerin katıldığı dosyanın editörlüğünü Neşe Yaşın üstlenmiş. Sezai Sarioğlu'nun ilgiyle okunacak uzun bir denemesi de var sayfalar arasında. Yıllardır şiir ortamından uzak duran Metin Göz'ün bir şiiriyle açılıyor dergi. Ali Aydemir'den, Fikret Demirağ'a, Doğan Ergül'den, Derya Önder'e; Leyla Şahin'den Cenk Gündoğdu'ya, C. Hakkı Zariç'e; Yorgos Moleskis'ten Faize Özdemirciler'e; Tozan Alkan'dan Salih Aydemir'e, Şükrü Sever'e, İhsan Tevfik'e... onlarca isim... Genç şiirin nabzının attığı bir dergi *Öteki-siz*... "*Suyun itirafını duydum suyu taşıladım*" diyor Ali Aydemir... *Öteki-siz*, Kıbrıs şiirine dair geniş bir kaynakçayla buluşturuyor edebiyat ortamını; "sorun" kavramına dokunmadan tartışılmayan bir coğrafyanın üzerine şiirle gidiyor.

Kuzey Yıldızı dergisinin 12. sayısı çıktı (ekim/kasım 2005). Vedat Kamer, Zafer Yalçınpınar, Özgür Macit ve Gökçe Polatoğlu tarafından yayıma hazırlanan dergide genç şair ve yazarların imzaları yer alıyor. Ezginin Günlüğü'nün solisti Hüsnü Arkan'a ait iki güzel şiir var dergide : "*Ben sözü iyi etmeye geldim*" diyor, Arkan... Şair diye geçinen onlarca insandan daha yoğun bir duyarlılığa sahip; bir o kadar da temkinli ve uyanık... Ve müthiş bir hinlikle bitiyor şiiri: "*Sabahın şerefesinden yüzünü göster Tanrım! / Alıcı değilim, bakıp gideceğim kendime*"... Şöyle diyor Zafer Yalçınpınar: "*sabahları büyük bir cümle devrilir karşımda*" kâğıdı sarsan bir cümle...

Dergilerde -hangi mantıkla yapıldığı anlaşılmayan- ilginç şeyler de oluyor... *Eski* dergisinin eylül-ekim sayısında Tahsin Şimşek'e ait "Kötü Şiir Enflasyonuna Bir Şiir Tepkisi" başlıklı yazıyı görünce heyecanlandım. Yazıda gereksiz yere önemsendiğine inandığı isimleri sıralayıp bu isimlerin karşısına, çok önemseddiği Bülent Özcan adlı birinin iki şiirini oturtmuş. Ve bu şiirler üzerinden Türk şiirinin geleceği adına nasıl umutvar olduğunu ifade etmeye çalışmış. Son dönemde birçok yerde bu ismi (yurt dışında yayımlanan bir antolojide şiirlerinin yer alması hasebiyle, ki kendisi de yurt dışında!) aynı tornadan çıkmış reklam ilanlarında görüyoruz. Dergide yer alan iki şiir de sıradan bir ortaokul öğrencisinin yazabileceği hafiflikte! İşte şair(!)den bir dörtlük (dörtlüksüz yazamıyor zaten): "*Geceleyn sevdalanır / Geceleyn umutlanır / Geceleyn ben uyanır / Düşünürüm hep ölümü*"

İşin ilginç tarafı Tahsin Şimşek'in bu yazısına üç ayrı dergide denk geldim: *Eski*, *Kuyudaki Koro* (sayı:5) ve *Şiir Ülkesi*'nde! Sanırım yaşını başını almış birisi, yazdıklarını bunca sevdiğine göre?!

Veysel Çolak'ın Özkan Satılmış'la yaptığı bir söyleşi var *Eski* dergisinde. Genç bir şair Özkan Satılmış (1986 doğumlu)... Söyleşinin bir yerinde altı çizilecek şeyler söylüyor: "*Şiir, tutar bizi görmelere götürür, göğe çıkarır gözlerimizi. Kelebeğin kanadındaki evreni gösterir, suyun sesiyle oynayan çocukları, yüreğimizin iklimini...*" Bu ifadeleri Tahsin Şimşek alt alta dizip Bülent Özcan'a gönderirse hem yeni bir şey yapmış olur, hem de çok sevdiği ve önemsendiği şairine az da olsa bir harcırah vermiş olur... Eyvallah!

Ahmet ÖZBEK

SON AD

SON ADA

yorgun bir gemiydim
serin bir yüzle karşılaşmadığım
sonsuz sulara

bir karanfildim
gönlünüzden çözüp attığımız

gümüş ağı
rüzgârla acıyan lale,

ürpererek gelip
umutsuz bir sevdaya sığındım

çünkü
kanadı kırık gemilere
çalkantılı limanlar yakışır

*bu yerlerin yıldızları
hareli ve ürkek
altın bakışır*

bilin ki
yorgun gemilere
fırtınalı limanlar yakışır

adımı dehlizlerinizden almıştım
kırıktım
şairdim

hep aynı köşede
yaralı
ürkek

batık bir sevdaydım belki
uğrak denizlerden uzak

çarpınırken deniz
gökyüzüne çarparken sular

tufanlardan gelip
kıyısına sığındım
kırılgan bir adanın

sevi sesiydi bu
su busesi
ah, ben onu
bu(z) kıyılarda sevmiştim
anlayın
gökyüzüne çarparken sular

müjdem
çiçeğim
laleleri, küskün zamanların

çözülün saçlarından
yüzyılların matemi

bu yerlerin
en güzeline
göğsünde gül

ve karanfil yakışır

Serdar ÜNVER

KAPI

Kim kendi
kapısını
var'ım diye
açar içe-
asıl orda
yok'un izi!

Çalsa hatta
zaman bile
geçip an'ın
eşiğini-
kapı yine
üstüne
örter bende
kendini...

Yoksa yok'a
Kapı mı yok!

Mehmet Sadık KIRIMLI

CAM

düş zenginliğine açık gözleri vardı camın
kapalı yüzünde kalbi kırık ayna.
nasıl da çoğalırdık ırmak ağızlarında; zaman
durup bakardı bize, aldırılmazdı.
camın bu davranışı anlam katardı söze.

cam: benim gözlerimden akan yaştı
başımı dayardım yüzüne, irak sevgiliye
kupkuru bir yaş yollardım. ıpslak
kediye bakan isli cam: anılara anı katardı.

geceye kapılanmış akşam zamanı içirirken taylara
dudakları olmayan ağızyla kan kusardı hayat.
dipsiz kuytularda susardık
beyaz nakış ipliğiyle örerken geceyi kış, belli ki
yalnızlığımı sınırdı camda.

hayatın ortasında sıkışıp kalmış patika
: parçalanmış ruhuydu taşın, sol omzunda
irice bir kan lekesi, avucunda yaralar
ve sonra cama hohlanmış öfkesi vardı kışın
Sivas'taki avluda, şımarık kuşlar...

uykusunu bölerdi gecenin
ölümle bir olup karanlığı yırtan acının tik-takları
duyuldukça uzaktan
çaresizliğin kuyusuna taş atardı yağmur; diz boyu
çamur iri parmaklarını...

zamanın derinliğine ulaşan cam
artık içimizi yansıtan ayna, hep kırıldıkça

ulaşamayacak hiç kimse mutluluğa...

Bülent KEÇELİ

İMGE TAVAF

1.
son halimden çıkış arıyorum söz'de dönüyorum geniş
sözsüz inmiş pikaba ne kadar geniş dönmüşüm

söz kilit değil açılrsa altüst altı üstü yok tutulması

2.
asıl kelimeler nasıl açılır asıl açılır aslı var kurtulmaz
[tutulur
asıl billboardlar asıl belediyeler belki hanlar elbet dergiler

her şeye sökülüyorum hepsi de mevcut

ben de esasa dönmüşüm düş için plaklara

3.
sonra sökebilirdim yazıya çakılmış yazıyı her yer karanlık
dışında herkes hesaplıyor / pervane / ben içimi aramda
[ölçüyorum
dilimin yarısında inkâr kadar senin özelin var sözcü'n

(yazıya inmiş kolay; plaklar boşa dönüyor) görün tüm

4.
her şeyi hesaplıyor pervane:

akranıma düşme bayramına arka çıkıyorum
içimde ihmal içimde ihtimal içimde ihtimam hesapları

5.
diksıkışanşey.disk çünkü sıkıştırılan. kütdedenek.

Hakkı Engin GİDERER

ÖLÜ SEVICİ

Yavaş yavaş indirsinler
Birileri yapmalı bu işi
Ya da kimse yapmak istemiyor diye
Cesaret ve gururla
Hakkında komik, iyi şeyler söylesinler
Bilmedikleri bir hayatın
Sıraya dizilip aceleyle öpüşsünler
Alışkanlığın verdiği ustalık ve rahatlıkla

Baykuşlar dostum, tohum atan servi dostum
Kaçarak terk edince evimi yaşam delileri
Çıkarım kovuğumdan tek başıma
Toprağı okşarım
Saçları gibi her birinin.

**OL YA DA
"KÖSNÜL KAVAK YELLERİ"**

Gültekin EMRE

Ol, dört bölümden oluşuyor: “Gece Ayinleri”, “Gece Burçları”, “Gece Seğirmeler” son bölüm “Gece Geçtim Dünyadan”, ve kitaba adını veren o uzun şiir: Ol.

Dünya gecedir. Farklı bir anılar yumağı, yaşamın yutağı, derin şehvet! Daha doğrusu “rüyasında yanan ipek pelerin” Erotik solumalar, yutkunmalar, devinimler, bulanık görüntüler, tedirginlikler... Tenin çekiciliği “elma kokan bir ayin”le gecenin ağzına akan ağız. “gümüş yelesi geniş sağı”, kendine getirmeler “yeis”i, seyisi, seferi... “şahdamar”a vuran gece, o uzun hece... “hem kadın hem tay” rüyalarda arzulan, şeytan aldatmalarına kurban. Gecelerinden, düşlerinden “mercan” devşiren çocukluk, daha ilerde gençlik, çok sonra orta yaş günleri... Yani işte böyle bir “gölge ve oyun” karşısında çıplak hayat, hayal!

Oysa hayat akıp gidiyor yanı başımızdan bir arzu gibi, düste kan revan içinde sevişen, yoksula, yoksuna, aç, açığa bakan onca pırıltılı vitrin arasında tansız ve de tatsız bir gece gibi... Aşk bir sarnıçtır, sevişmenin terini biriktirir, kirpiğini kırpmadan uyup altıncı hisse alıp hissesini. Kumpanya adı gibidir aşk, kasaba güzeline nispet yapılarak oynanan oyunlar, dibini göstermeyen kuyulara bata çıka doğan ay. Yaprak kımıldatmayan falın tersyüz edilmiş hali, gövdeden yükselen sancıya, acıya, aşka, dumana, çığlığa perde gerekmiyor, dil yeter derdi anlatmaya, derman olmaya dil yaralarına, gövdenin kasılmalarına, kasıklarına. Ayna tutup bakılabilir sevilen kadının gövdesine: “ıslak madenler gibi”yse sorun yok; aşkla nasıl da ışıldar gövdesinin her zerresi: Hayat ordadır işte, şiirin rahmi, o uçsuz bucaksız gövdede! İşte o zaman ortaya çıkar kokuya boğulmuş “keklik burcu”, bir adım ötede ise “ıslak döşeklerde” “revir iniltileri”dir “yatıya kalan yağmurlar”la yüzünde sevgilinin, tılsımını unutmuş bir muska gibi. Rüya dedik ya aslında “darası alınmış yaşamlardır” deftere kaleme şükrede ede ömür tüketilen. Tertemiz bir ezberi gezdirir hayat aşkı bölüştürüp “battal yataklarda çalkalanıp” duranlara durulmadan çok önce. Barbar çığlıklar örtecektir güneşin ezdiği göğüsleri günü gelince, öyleyse haydi sevdiğimiz kadına/erkeğe “yeni bir gövde bakalım” çıkıp bu taşranın “sarı solgun” hayatını geride bırakıp. Ey hayat “öyle narin uzandın ki” üstümüze, “bir ırmak bir vadiye ancak böyle uzanır”, ya da tam tersi bir vadi bir ırmağın üstüne ancak böyle uzanır; “böyle rahat ve soluğu tutulmuş”. Sustuklarımız duyuluyor yalnızca yolu ve yolcu yok ortada. Karşımıza çıkan “seyyar bir deniz” oysa. “hasta valizi gibi ağır” bir ömrü sürükleyerek ancak sevgiliye sığınır hayatın izin verdiği ölçüde. Sonra “bozuk bir lehçeyle” sevişme, sevme, yelkeni o derin koyaktan ustaca engine salıverme faslı bir fasıl heyeti gibi, “sabahlar” işlenir bir kalbin açık duran penceresine. Uzağı yakın eden “mahpus göğüs”te havalanıp duran bir ömrün vefalı sancısı, en “nar yürekli”. Şimdi geldik en dramatik imgelere, sınıra dayandı ömrün kasılmaları, sabrı, ufku: “cennetin civar köyleri” nasıl da yer etti cinnetin belleğinde, “içi dağ çiçekleri yalın suları ömrün”, bu ilan tahtasında kaldırılmayı bekleye düşük tarih, “annem ve ben yetimdik taşlar ve duvar dibi”, öksüz hayatın bilet kestiği kurban(lar), “düş değil nice yazlar ağırladık teninde”, bu nasıl bir yolculuktur ki o ten(in) en ince uçurumlarında yeniden

Ayşe NALAN

YUSUF UYKUSU

bir sokak firavun edasıyla taşısın
kuzeyin boşluğunu rüzgârına
kalan en son ağaçta kuşlar etimi semirsin

belki bölünür bir narın ağır aksak uykusu da

ben ne Yusuf’um ne kuyu
ne düşleri hayra yoran gül uykularım

-ah ağzımın kıyıcığından çalınan şehri üşü

içinden kuyu geçmez düşlere salın beni
güpegündüz bir çocuk öpsün düşümü

özrü değilim ben bu karanlığım
herkesin bir ağacı varsa
yalnız kendine asılan.

hayat bulur her ölüm, iyileşir her yara, “melekler düşebilir dutlar silkelenince”, bu da gelebilir her gencin, yaşayanın başına. Ölüm terk edince gövdeyi, sevinç doğar ölümün içine, “sevişmek deri değiştirmek” değilse ölümden beter olursa yeridir; çiller kime emanet edilir, kan neden mora heveslenir, kim kimin ateşinin ipini çeker. ... Sorular, soruşturmalar ağı, erkeklerin ve kadınların öykülerinde vardır ne varsa hayatın tepesini attıran.

Kaç delikanlı, parmakları kekeme bir kız tanısaydım keşke, demiştir acaba “her cemrenin ateşe düştüğü tende”?

Nilay Özer, *Ol*’da imgeleri, şiiri öyle bir olduruyor ki, “acının yakutuyla” kardeş kılıyor okuru. “aksak bir semah”la geçiyoruz onun şiirinin derin koyaklarından, dilin uçuran uçurumlarından. “yatalak bir nehri” de aşp o can alıcı mahrem kapısında duruyoruz cinnetin fermanını uzatıp aşkın “karayeller estiren nifak”ına. Onun şiirine ektiği güller de bizi kokluyor “o hain pusularda gezinen hayat”a rağmen.

Okuruna “kösnül kavak yelleri” getiriyor Nilay Özer *Ol*’daki şiirleriyle; şiir dünyamıza da çıplaklığına, dürüstlüğüne, samimiyetine, güzelliğine, farklılığına, gecesine, tenine... güvenen şiirler.

Nilay Özer, *Ol*, Komşu Yayınları, Yasakmeyve, Ocak 2005, 76 sayfa.

ÇIKTI!

KÖR HATTAT

(şiir)

Nuri DEMİRCİ

Kül Sanat Yayıncılık Ltd. Şti.

Meşrutiyet Cad. No: 48/19 Kızılay-ANKARA

ŞİİR YENİDEN Mİ YARATIR HAYATI?

Metin GÜVEN

Yazımın başlığındaki soruya yanıt aramak değil benim bu yazıda esas amacım. Her uğraşa bir “ad” bularak yaşamak öyle sanıyorum yaşamı kolaylaştırıyor. Bu nedenle de insan, hayatını neredeyse bir çeşit soru-yanıt cehennemine dönüştürüyor. Daha çok çocukta görülen bu tarz bir ritüel, ondan da fazla şairde görülüyor galiba. Bu da doğal herhalde. Zira şair; belli bir zaman kaymasından sonra ileri doğru değil geriye doğru yaşlanır.

Yani şairin mezarı ana-rahmidir aslında.

Bu neden böyledir?

Çünkü şair gerçeği ararken, onu değiştirip, dönüştürürken bilgeleşir.

Hayatın gerçeği şiirin gerçeği haline başka nasıl gelebilir ki!

Her meslek erbabının kendi iş ilişkisinde, üretimde yararlandığı şeylerin bir “ad”ı ve bir “tanım”ı vardır. Ve o (ne iş yaparsa yapsın), somut bir gerçeği başka bir somut gerçeğe dönüştürecektir.

Peki şairin böyle bir şansı var mıdır?

Bence yoktur.

Şairin asıl sorunu da bu her halde. Yani somut - soyut - somut üçlemesi arasında bocalarken şair yaşadığı gizemli acı içinde bir anlamda çevresinde gördüğü, yaşadığı duyarsızlığın intikamını almaktadır. Bu onun tek erincidir bana göre...

Şiir bu yüzden ardında yalnızca tarih bırakmaz. Bununla birlikte semenderin kendi ateşinde yanışına, sarmaşığın aşağılanan zaman içinde yırtılışına benzeyen bir oç alma da bırakır.

Şiirin oluşumu bu nedenle karmaşıktır, hatta çoğu zaman bilinmezdir. Şiir, insanın en zayıf olduğu yerden şairi alır ve onu insanın en güçlü olduğu yere, yani erince taşır.

Budur işte şairin tek kazancı!

Şiir bitmiştir artık... Ama serüven, sürüyordur, sürecektir. Çünkü “okur” devreye girmiştir.

Yani şiir için yeni bir değişim, dönüşüm belki de yıkım başlamıştır.

“Okur” şiire bakarken ne durumdadır?

Şiire nasıl bir ruhsal ve beyinsel yaklaşım içindedir?

Sadık YAŞAR

YÜZ FACİADIR

yağmur altında parçalanmış poşet
bu yüz. hiç dolmaz, kaybolmaz, taşır
ifadesine ıssız odaların ağzını

kayan bir yıldız, bu yüzden bu yüz
yeni çıkmış çarktan bir bıçak, sessiz
sapına göz dikmiş. bu yüz kıvılcım
korku vererek yürek satın almış.

—görünmeyen yüz faciadır. yüz akıcıdır
birinden ötekine, birikir tortusu
ağlamaların gülmelerin. biri bulmak
için için... gözpınarlarına giden yolu

birinde merdiven, daha derine
indirmek için merhameti. birinde yüz
yüz basamaklı göğün
rüya kapılarına varıp dilenmek için

lodosun içindeki suyu boşaltıp
hafiflettiği bir bulut
yüzü birinin, kolaylıkla erir

birinin yüzü resim defteri bir ilkokul için
karalanmış, silgi arıyor kara kardan adama

bu yüz, zamansız sözcüklerle
yazılmış bir mektup, geç kalmış
bu yüz. yolcu, varmak için için
uzaklarda uyuyan maziye...

Belleğinde lekeler mi vardır ya da bütün sıkıntıları
aşmış bir durumda mıdır?

Veya başka görüntüler..

Başlıktaki soruya gelmiş oluyoruz.

“Şiir yeniden mi yaratır hayatı?”

Belki!

Ama bizi ısıtan güneş doğru güneşe eğer.

Öyle değil mi?

Yayın Yönetmeni : Ramis DARA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Melih ELAL
Yönetim Yeri : Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi
H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA
Yayın Danışmanları : İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL,
Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.
Dağıtım : Pentimento Art Shop (0212 2933959)
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın.

Yazışma Adresi : Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Katkı Payı : 15 YTL
Posta Çeki : Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Dizgi : Emel COŞKUN
Baskı : Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Elektronik Posta : akatalpa@hotmail.com
ISSN 1305 - 7685

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyi için yazarlarına telif ödemez.